

Arrest

nr. 107 722 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 november 2011 het Rijk binnen en diende op 22 november 2011 een asielaanvraag in. Op 7 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar (provincie Khyber Pakhtunkhwa). Op 2 mei 2011 zou u beginnen werken zijn als helper bij uw oom langs moederszijde. Uw oom langs moederszijde, Arjan Ali zou als boswachter te werk gesteld zijn in Mohmand Agency (Pakistan). U zou hem twee maanden geholpen hebben. U zorgde voor de aanwezigheidslijst en andere zaken. Na twee maanden, op 4 juli 2011 zou uw oom gearresteerd zijn door de politie samen met zijn bestuurder. De politie zou wapens gevonden hebben in zijn wagen. De bestuurder zou bij zijn verhoor gezegd hebben dat u hierbij ook betrokken was. De politie zou een klacht hebben ingediend tegen u op 5 juli 2011. De politie zou een 'raid' uitgevoerd hebben op uw woning. U was echter niet thuis. Ondertussen zou de taliban gedacht hebben dat u als spion werkte voor de autoriteiten. U zou op 20 juli 2011 een dreigbrief hebben verkregen van de taliban. Op 29 juli 2011 zou u een tweede dreigbrief verkregen hebben van de taliban. U zou uw woning hebben verlaten en op verschillende plaatsen verbleven hebben. Op 20 augustus 2011 zou u Pakistan verlaten hebben. Over land zou u via Iran en Turkije naar Griekenland hebben gereisd. U zou anderhalve maand in Griekenland verbleven hebben. Met een vrachtwagen reisde u via Italië naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk zou u per trein naar België zijn gekomen. U verkreeg op 9 november 2011 een bevel tot het verlaten van het grondgebied bij een administratieve controle. U vroeg asiel aan in België op 22 november 2011.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk ("VK").

Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat dat u nooit elders in de Europese Unie ("EU") verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de "EU" (zie verklaring "DVZ", punt 1-22). Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden. U stelde dat u nooit een paspoort of visum had aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.7). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Het CGVS confronteerde u met de gegevens van het "UKBA". Eerst hebt u getracht deze feiten te ontkennen. U zou niet met het paspoort of visum hebben gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het CGVS gaf u de tijd om te overleggen met uw advocaat. Na dit overleg gaf u aan dat u sinds april of mei 2011 in het "VK" verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit stemt overeen met de gegevens van het "UKBA". U zou in november 2011 vanuit het "VK" naar België gekomen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.10). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en

zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure.

U zou een vrees koesteren voor de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. U stelde dat uw asielprelaas wel waarachtig was. Echter plaatste u uw asielprelaas gewoon een jaar terug in de tijd, wat op zich al ongeloofwaardig overkomt (zie gehoorverslag CGVS p.12). Immers waarom zou u een deel van uw asielprelaas verzinnen, indien uw problemen waarachtig zijn.

Wat uw vrees ten overstaande van de Pakistaanse autoriteiten betreft, dient opgemerkt te worden dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort onder uw eigen identiteitsgegevens. Dit ondermijnt danig uw beweerde vrees voor de autoriteiten. Bijkomend stipt het CGVS aan dat u beweerde aangeklaagd te zijn in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.9). Indien dit zo was, lijkt het onwaarschijnlijk dat u Pakistan kon verlaten met uw eigen paspoort. U legde ook geen enkel document neer van de beweerde aanklacht tegen u. Nochtans werden er volgens u verschillende documenten uitgevaardigd zoals een 'First Information Report' en arrestatiebevel (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Noch legde u enige documenten neer aangaande de beweerde arrestatie van uw oom langs moederszijde, wat de oorzaak zou geweest zijn van uw beweerde problemen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het CGVS hecht dan ook geen enkel geloof aan uw vrees voor de autoriteiten.

Aangaande uw vrees betreffende de taliban kan het volgende opgemerkt worden. U beweerde tweemaal een dreigbrief te hebben ontvangen van de taliban (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). U legde deze documenten niet voor. U gaf aan dat u vanaf uw geboorte tot 15 of 16 augustus 2011 in uw woning te Peshawar verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.3). Het CGVS merkt op dat dit niet overeen stemt met uw verklaringen dat nadat u de eerste dreigbrief verkreeg van de taliban u op verschillende plaatsen verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Deze incoherentie ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Gezien het ontbreken van documenten en uw eerdere fraudeleuze verklaringen hecht het CGVS geen geloof aan uw vrees ten overstaande van de taliban.

Daarenboven indien u werkelijk een vrees koesterde, had u in het Verenigd Koninkrijk asiel kunnen aanvragen maar dit liet u na te doen. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u niet wist dat het mogelijk was om asiel aan te vragen in het 'VK' (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dit is echter geen afdoende reden aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u pas in België een asielaanvraag hebt ingediend, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk (gezien een langdurig verblijf) is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Daarenboven kwam u reeds op 9 november 2011 het land binnen. U werd tegengehouden door de Belgische politie en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten (zie document 3, blauwe map). Dat u dan pas op 22 november 2011 een asielaanvraag indiende in België, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees. Immers had u reeds op 9 november 2011 uw vrees kunnen kenbaar maken ten overstaande van de Belgische autoriteiten en had u op dat moment asiel kunnen aanvragen. Dat de politie geen Pashtou begreep, is geen excuus. Aangezien uw langdurig verblijf in het 'VK' kan er vanuit gegaan worden dat u het Engels enigszins machtig bent en u had zich dan ook in het Engels kunnen uitdrukken (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt (zie document 2, blauwe map). Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar u hebt niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, 62, c van de Vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman en daar u naast Pashtou ook de nationale landstaal Urdu machtig bent (zie gehoorverslag CGVS p.4), zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele inwoners uit het noordwesten van Pakistan wonen. Daarnaast bleek uit uw Facebook profiel (zie

document 4, blauwe map) dat u een neef hebt die woonachtig en werkzaam is in Rawalpindi, ondanks uw eerdere ontkenning geen familie te hebben wonen in andere delen van Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.3). Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u inderdaad dat u een neef hebt wonen in Rawalpindi (zie gehoorverslag CGVS p.12). U zou zich dan ook elders kunnen vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending van de motiveringsplicht aan.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De Raad benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient derhalve de feiten te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

3.3.1. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet aan deze medewerkingsplicht heeft voldaan nu hij aanvankelijk beweerde dat hij Pakistan verlaten had, naar België was gereisd en nooit elders in de Europese Unie had verbleven of in het bezit was geweest van een visa in andere lidstaten van de Europese Unie (zie verklaring DVZ, punt 1-22). Uit informatie van het "United Kingdom Border Agency" blijkt dat verzoeker in het bezit is van een Pakistaans paspoort en een visum voor het Verenigd Koninkrijk. Na confrontatie met deze informatie op het CGVS volhardde verzoeker oorspronkelijk in zijn verklaringen dat hij niet met het paspoort of visum had gereisd (zie gehoor CGVS p.10). Na overleg met zijn advocaat, gaf verzoeker uiteindelijk toe dat hij sinds april of mei 2011 in het Verenigd Koninkrijk had verbleven en in november 2011 naar België was gekomen. Toen verzoeker werd gevraagd waarom hij deze informatie had verzwegen, stelde hij dat *"Toen ik hier kwam, wist ik niets, ik werd misleid door de jongens bij wie ik verbleef, ik wist niet dat je hier asiel kon aanvragen"* (zie gehoor CGVS p.10-11). Dit kan geenszins overtuigen nu verzoeker als volwassen man zelf verantwoordelijk is voor zijn handelwijze. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Op de DVZ en het CGVS werd verzoeker meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker verkoos deze raadgevingen niet te volgen en hij bewust getracht heeft de Belgische vreemdelingenwet te omzeilen.

3.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing aangaf dat niet kan blijken dat verzoeker internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte wanneer hij eerst naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk gezien hij daar een aantal maanden heeft verbleven. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Verzoekers opwerping op het CGVS dat hij niet wist dat het mogelijk was om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk (zie gehoor CGVS p.11) kan bezwaarlijk worden aangenomen als een dienstig verweer nu verzoeker met kennis ter zake ook hoopte de Belgische vreemdelingenwet te omzeilen.

3.5. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen en het administratieve dossier blijkt dat verzoeker noch zijn vrees voor de taliban, noch zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk heeft weten te maken. Verzoeker is beweerdelijk gezocht door de politie omdat in de wagen van zijn oom wapens zouden zijn gevonden en de bestuurder van de wagen zou gezegd hebben dat verzoeker hierbij zou zijn betrokken. De taliban zou tevens verzoeker viseren omdat zij denken dat verzoeker werkte als een spion voor de autoriteiten.

3.5.1. Vooreerst komt verzoekers asielrelaas voor als een loutere bewering. Immers er kan niet worden ingezien waarom de politie een boswachter verdacht zou vinden omdat hij wapens heeft in zijn auto. Het tegendeel zou eerder verontrusten nu een boswachter als opzichter ook een politionele taak heeft en dient op te treden tegen misbruiken, stropers, niet-geautoriseerde nederzettingen en dergelijke. Ook ter

terechtzitting kan dit niet worden toegelicht. Verzoekers asielrelaas is om deze redenen alleen al geheel ongeloofwaardig. Voorts ondergraaft de vaststelling dat verzoeker Pakistan verliet met zijn eigen paspoort onder zijn eigen identiteitsgegevens zijn voorgehouden vrees voor de Pakistaanse autoriteiten. Dit klemmt temeer daar verzoeker verklaarde in Pakistan te zijn aangeklaagd (zie gehoor CGVS p.9), wat hij evenmin objectieveert terwijl hij op het CGVS verklaarde dat er een 'First Information Report' en arrestatiebevel werden uitgevaardigd (zie gehoor CGVS p.9 en 10). Verzoeker legde evenmin enige documenten neer aangaande de beweerde arrestatie van zijn oom langs moederszijde, wat de oorzaak zou geweest zijn van zijn beweerde problemen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoeker niet kon aangeven of zijn oom op het ogenblik van het gehoor op het CGVS al dan niet in de gevangenis zat (zie gehoor CGVS p.9 *"Nu heb ik geen idee, maar voordien wanneer hij gearresteerd was, zat hij in de gevangenis"*). Verzoekers nalatigheid zich te informeren over de situatie van zijn oom wijst op een desinteresse die onaanvaardbaar is indien verzoeker vreesde voor vervolging.

3.5.2. Verzoeker heeft evenmin zijn problemen met de taliban aannemelijk gemaakt. Verzoeker blijft tot op heden in gebreke een van de ontvangen dreigbrieven neer te leggen (zie gehoor CGVS p.9 en 10).

Hierbij voegt zich nog het feit dat verzoeker verklaarde, na de confrontatie met de informatie van het "United Kingdom Border Agency", toen hem werd gevraagd wanneer hij de brief van de taliban ontving, dat dit een jaar eerder plaatsvond dan oorspronkelijk verklaard (zie gehoor CGVS p.12). Verzoekers verklaringen komen voor als loutere verzinsels.

3.6. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie") blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd is, maar dat het geweld in de regio echter is afgenomen en evenzeer dat het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Gezien verzoekers problemen met de taliban niet aannemelijk zijn, beschikt hij bovendien -in zoverre nodig- over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt verzoeker financiële middelen te hebben om naar Europa te komen, zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen.

4.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK